

Spm. nr. S 2957

Til skatteministeren (12/6 01) af:

Mariann Fischer Boel (V):

»Er det korrekt, som det fremgår af en artikel i Berlinske Tidende den 13. maj 2001, at en medarbejder, som betaler til sin arbejdsgiver for brug af bil, ikke kan få fradragsret for befodringsudgiften på samme måde, som en medarbejder, der betaler samme beløb til kollektiv trafik, og i fald det er korrekt, hvad vil skatteministeren så gøre ved det?«

Svar (22/6 01)

Skatteministeren (Frode Sørensen):

Den sag, der er omtalt i Berlinske Tidende den 13. maj 2001, er øjensynlig en sag om fri befodrning mellem hjem og arbejde, som er afgjort af Landsskatteretten. Den konkrete sag kan jeg naturligvis ikke kommentere, men jeg kan redegøre for reglerne om beskatning af fri befodrning.

Arbejdsgiverbetalt (fri) befodrning skal efter ligningslovens § 9 C, stk. 6, medregnes ved indkomstopgørelsen, hvis den skattepligtige foretager befodringsfradrag. I så fald skal den fri befodrning medregnes med en værdi, der svarer til befodringsfradraget for den pågældende strækning. Foretages der ikke befodringsfradrag, sker beskatningen af den fri befodrning i realiteten ved den manglende udnyttelse af fradragsretten.

Der er således tale om en enkel beskatningsform, som er nem at administrere, både for skattemyndighederne, og i særdeleshed for de skattepligtige.

Beskatning af fri befodrning sker uanset om der er tale om hel eller delvis fri befodrning, det vil sige uanset om den ansatte betaler arbejdsgiveren for en del af befodrningen. Dette er beskrevet i Skatteministeriets cirkulære nr. 76 af 17. april 1996 til ligningsloven og af Ligningsvejledningen 2000, afsnit A.F.3.1.5.

Ligningslovens § 9 C indeholder ikke et værdiansættelsesprincip for personalegodet fri befodrning i forholdet mellem den ansatte og arbejdsgiveren. Derfor kan man stille sig det spørgsmål; hvor meget skal den ansatte selv betale, for at der ikke foreligger fri befodrning?

Om dette spørgsmål har den daværende skatteminister i et svar til Folketingets Skatteudvalg oplyst, at der foreligger fri befodrning, med mindre den ansatte betaler værdien i handel og van-

del af befodrningen, jf. alm. del - bilag 324 (folketingsåret 1994-1995). Så vidt jeg har forstået, er det også det, som den landsskatteretskendelse, der er omtalt i Berlinske Tidende, er udtryk for.

Fri befodrning har altid været skattepligtigt efter statskattelovens § 4. Før ligningslovens § 9 C, stk. 6, blev indført i 1994 blev visse former for arbejdsgiverbetalt befodrning imidlertid ikke beskattet i praksis. Det gjaldt f.eks. tilfælde, hvor skatteyderen havde frikort til offentlige transportmidler. Herover stod, at andre former for fri befodrning - f.eks. fri kørsel i arbejdsgiverens bil - blev beskattet, hvis den skattepligtige foretog befodringsfradrag. Værdien blev i praksis ansat skønsmæssigt, således at den svarede til befodringsfradraget. Beskatningsmetoden svarede dermed til den beskatningsmetode, der nu følger af ligningslovens § 9 C, stk. 6. Hensigten med at indføre denne bestemmelse var således at inddrage al form for arbejdsgiverbetalt befodrning under beskatning, og samtidig indføre en beskatning, der var enkel derved, at den alene medførte en begrænsning i befodringsfradraget. Hensigten var således også at undgå, at der kunne foretages fradrag for befodringsudgifter, som den skattepligtige reelt ikke havde haft.

Ligningslovens § 9 C, stk. 6, forhindrer således, at der kan foretages befodringsfradrag i den situation, hvor den skattepligtige selv betaler en meget lille del af udgifterne til transport mellem hjemmet og arbejdspladsen, og hvor det er arbejdsgiveren, der afholder den største del af transportudgifterne. Et sådant fradrag kan let blive uforholdsmæssigt stort, fordi man jo skal huske på, at befodringsfradraget beregnes på grundlag af afstanden mellem hjem og arbejdsplads, som den kan tilbagelægges i bil, uanset hvordan den skattepligtige i øvrigt har valgt at transportere sig, og uanset over hvor lang afstand transporten sker.

Bestemmelsen giver samtidig den skattepligtige mulighed for at indrette sig på den måde, der er mest fordelagtig for ham eller hende. I overvejelserne herom vil det naturligvis indgå, at befodringsfradraget er et ligningsmæssigt fradrag, der alene har en fradragsværdi på knap 40 pct. i 2001 og omtrent 33 pct. i 2002. Forholdet mellem den arbejdsgiverbetalt og den medarbejderbetalt del af befodrningen kan herefter være sådan, at det bedst kan svare sig for medarbejderen at have delvis arbejdsgiverbetalt befodrning, fremfor at afholde den fulde befodringsudgift selv og foretage befodringsfradrag. En sådan fordel for medarbejderen medfø-